

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: F. K. (alias Z. F.), narozený X,
státní příslušnost X,
toho času v zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, IČO: 72051612,
sídlem K. H. Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2021, č. j. KRPK-67787-79/ČJ-
2020-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 20. 9. 2020 zadržen hlídkou Policie Spolkové republiky Německo a předán Policii České republiky. Podle jejích zjištění žalobce nemohl prokázat své oprávnění k pobytu na území státu ani svou totožnost a na území státu vstoupil v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem SARS-CoV-2 na území České republiky. Proto jej policie dne 23. 9. 2020 zajistila za účelem provedení správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) a stanovila dobu zajištění v délce 40 dnů.

2. Zajištění žalobce žalovaný opětovně prodloužil rozhodnutími ze dne 30. 10. 2020, dne 9. 12. 2020 i naříkaným rozhodnutím ze dne 18. 1. 2021 o 40 dnů. Dospěl totiž k závěru, že na důvodech prvotního zajištění a osobní situaci žalobce se nic nezměnilo a stále trvá předpoklad, že se podaří provést vyhoštění žalobce do X. Pro něj jsou zajištěny již všechny podmínky, včetně dokladů a letecké přepravy. Jedinou překážkou tak je absence právní moci rozhodnutí o vyhoštění z důvodů probíhajícího řízení o odvolání žalobce.
3. **V žalobě** namítal žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí pro porušení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Úmluva**) a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**). Dále měl žalovaný nedostatečně odůvodnit, na jakém základě se domnívá, že v současném prodloužení zajištění bude naplněn účel zajištění, tj. realizace letu do X. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, dovodil žalobce povinnost správních orgánů při rozhodování o prodloužení doby zajištění, důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. K tomu žalobce navíc dále uvedl, že se jedná již o třetí rozhodnutí o prodloužení zajištění, tedy tím lépe by mělo být odůvodněno, proč stále nedošlo k realizaci správního vyhoštění. V daném případě ovšem žalobce nikde neshledal žádný další záznam o pokroku v řízení o správním vyhoštění, mimo v obecné rovině uvedeného čekání na vyřízení potřebných úkonů v proceduře vyhoštění, která ovšem za dobu zajištění v podstatě nepokročila natolik, aby odůvodňovala další prodloužení zajištění. Naopak žalobce považoval za zřejmé, že realizovatelnost vyhoštění s ohledem na časové hledisko je minimální a při dosavadním způsobu vývoje situace nebude realizace vyhoštění v maximálně možné době zajištění možná či včasná (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 3. 2016, č. j. 42 A 9/2016-20). Žalobce dále vytkl žalovanému nezohlednění a nepromítnutí celosvětové pandemie onemocnění Covid-19 do odůvodnění napadeného rozhodnutí, ač může ovlivnit realizaci správního vyhoštění, a tím i narušit účel zajištění žalobce. Na tomto místě žalobce zdůraznil, že zajištění nemůže být považováno za uskutečněné za účelem správního vyhoštění, pokud se toto ukáže jako neproveditelné. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva poté žalobce dovozoval, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci S. proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79); jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79); podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Ch. proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, bod 113); správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajícího zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržává po celou dobu zajištění bez

rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08, body 71-75). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva žalobce vyvodil, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění žalobce činí, je sice na jeho úvaze, nicméně řízení o správním vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby prodloužení zajištění žalobce bylo oprávněné. Z napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění nepovažoval za seznatelné, jakými úvahami se žalovaný řídil, když dospěl k závěru, že správní vyhoštění bude možné realizovat v době stanovené rozhodnutím o prodloužení zajištění. Žalovaný by měl svou úvahu o realizovatelnosti správního vyhoštění do X také podepřít svou praxí. Žalobce také zdůraznil mimořádnost institutu zajištění cizince, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu (čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod). Z těchto důvodů může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou ČR, Listinou základních práv a svobod a v neposlední řadě Úmluvou, již je ČR vázána. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 3, § 2 odst. 3, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Současně mělo rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do práv žalobce na osobní svobodu. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 5. 2. 2021** mimo jiné uvedl, že vycházel z informací a podkladů, které měl k dispozici v době vydání napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že žalobce v době jeho zajištění neměl žádný cestovní doklad, vízum, povolení k pobytu ani jiný průkaz totožnosti, na jehož základě by bylo možno odůvodnit závěr, že jeho pobyt na území ČR byl v souladu se zákonem o pobytu cizinců. V ČR se měl žalobce zdržovat neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Důvodem, který žalovaného přiměl k tak zásadnímu opatření, jakým bylo zajištění žalobce, bylo zejména zjištění, že na území ČR pobýval neoprávněně; bez cestovního dokladu; bez oprávnění k pobytu; nemohl uvést adresu místa pobytu na území; neměl finanční prostředky a nemohl oprávněně samostatně cestovat do žádného z členských států, neboť nebyl držitelem platného oprávnění k pobytu v žádném jiném z členských států. Žalovaný také vyjádřil nesouhlas s námitkami a měl za to, že zajištění žalobce bylo přímým důsledkem jeho jednání, a to zejména z výše uvedených důvodů. Dále považoval prodloužení doby trvání zajištění žalobce za přiměřené důvodům zajištění. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
6. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
7. Dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“

8. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2021, avšak soud ji neshledal důvodnou s ohledem na níže uvedené.
10. Podle čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (odst. 1). Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4).
11. Různé jazykové verze směrnice tedy používají výrazy, které mají v běžném jazyce podobný, nikoliv však stejný význam (předpoklad vyhoštění skutečný, odůvodněný, rozumný, postačující). Soudní dvůr Evropské unie k tomu v rozsudku velkého senátu ve věci C-357/09 PPU, Said Šamilovič Kadzoev (Chučbarov) ze dne 30. 11. 2009 uvedl, že čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán tak, že pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění s ohledem na lhůty stanovené v odstavcích 5 a 6 téhož článku, odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění a že ten neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotýčný bude s přihlédnutím k uvedeným lhůtám přijat ve třetí zemi. Tím považoval obsah čl. 15 odst. 4 směrnice za upřesněný (srov. odst. 60 rozsudku SD EU ve věci C-146/14 PPU, Mahdi, ze dne 5. 6. 2014). Z hlediska míry důkazu potřebného pro rozhodnutí žalovaného, potažmo soudu, jde o vyjasnění pouze částečné, protože užívá stejných slov jako text samotné směrnice.
12. Závěr o uskutečnitelnosti vyhoštění je tedy dán, pokud je alespoň možné (potenciální), že k němu v době zajištění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011, č. 2524/2012 Sb. NSS. Účelu prodloužení zajištění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost (srov. i rozsudky NSS č. j. 9 Azs 2/2016-71 ze dne 14. 4. 2016 a č. j. 3 Azs 283/2015-62). Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 je třeba výše uvedené závěry chápat tak, že možnost vyhoštění musí být skutkově podložena tak, že vyhoštění lze alespoň rozumně očekávat v nejdelší přípustné době zajištění.
13. Požadavek co nejkratšího zajištění ovšem neznamená, že by nemohlo dojít k úplnému vyčerpání nejdelší přípustné doby zajištění. Budou-li s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění, a pokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění, jde stále o zajištění zákonné (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 275/2015-40 ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 Azs 336/2018-70 ze dne 25. 4. 2019). Existence reálného předpokladu pro vyhoštění není vyloučena ani v případě, kdy dojde k opakovanému prodloužení doby zajištění až do

dosažení maximální délky doby zajištění, vždy však musí být tyto podmínky postupu správního orgánu splněny.

14. V poměrech souzené věci to znamená, že žalovaný měl jednat bez prodlení a měl si ujasnit, zda je vyhoštění v době zajištění žalobce alespoň možné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tak žalovaný učinil a jeho úvahy mají dostatečnou oporu ve správním spise.
15. Zjevně nedůvodné jsou námitky vůči odůvodnění rozhodnutí v otázce (nově) provedených kroků směřujících k vyhoštění. Z napadeného rozhodnutí jasně plyne, že od minulého rozhodnutí se žalovanému podařilo zajistit náhradní cestovní doklady a rámcově naplánovat převoz žalobce letadlem Armády ČR. Tyto závěry mají i oporu ve správním spisu (srov. kopii cestovního dokladu na č. l. 194, přípis Ředitelství cizinecké policie na č. l. 199). Bylo by proto nadbytečné uvádět, v kolika minulých případech byl vydán náhradní cestovní doklad – zde vydán byl. Zejména s ohledem na tyto okolnosti tak nebyl ani důvod blíže odůvodňovat dopad nepříznivého stavu veřejného zdraví: provedení vyhoštění bylo plánováno vojenským letadlem Armády ČR, která není běžným leteckým dopravcem, a Ředitelství cizinecké policie podle svého sdělení nezbytné kroky učinilo s tím, že jedinou překážkou je absence vykonatelného rozhodnutí o vyhoštění.
16. Ve světle těchto skutečností, ale též obecně je nevýznamné související tvrzení žalobce o tom, co má být známo žalovanému z jeho úřední činnosti o neproveditelnosti vyhoštění. Soud totiž tyto informace nemá a nemůže tedy posoudit, zda se jedná o informace, jimiž se žalovaný měl blíže zabývat [bylo povinností žalobce k tomu navrhnout důkaz podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Stejně tak žalobce nijak neprokazoval své tvrzení, že ve zbývajících dobách zajištění není vyhoštění proveditelné. Jestliže je jedinou překážkou vyhoštění absence vykonatelného rozhodnutí o vyhoštění (z důvodu probíhajícího řízení o odvolání), není zřejmé, proč by k dokončení odvolacího řízení o vyhoštění a provedení letecké přepravy nemělo stačit 40 dnů, o které žalovaný zajištění prodloužil, potažmo dalších 20, o které je ještě prodloužit může.
17. Žalovaný neměl ani důvod zvláště zohlednit dobu trvání řízení o správní vyhoštění. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zbavení osobní svobody za účelem vyhoštění přípustné, jen pokud je řízení o vyhoštění či předání vedeno s náležitou pečlivostí a pokud délka řízení o vyhoštění není nepřiměřeně dlouhá. Žalobce ovšem netvrdil, že samotná délka řízení o vyhoštění je nepřiměřeně dlouhá (od září 2020 do vydání napadeného rozhodnutí jde o necelé čtyři měsíce) a ani se *prima facie* nejeví. Nebyl tedy důvod, proč by žalovaný měl zvláště odůvodňovat, že stále přetrvává důvod zajištění i přes délku řízení vyhoštění (jde o skutkově nesrovnatelný případ se zbavením osobní svobody v trvání okolo tří let, které řešil ESLP v rozsudcích ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, č. 22414/93, a ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, č. 41416/08).
18. Nelze také konstatovat, že Ředitelství služby cizinecké policie postupuje v řízení o vyhoštění žalobce neaktivně či nesvědomitě (tedy bez náležité pečlivosti). Jakkoliv ještě pravomocně neukončilo samotné řízení, obstaralo jak náhradní doklady od zastupitelského úřadu X, tak i přepravu k provedení vyhoštění. Dosud tedy přetrvává řádný postup směřující k vyhoštění žalobce. Jeho zajištění tedy není v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
19. Soud také vyjadřuje souhlas s tvrzením žalobce ohledně tvrzené mimořádnosti institutu zajištění, kdy dochází k zásahu do Listinou základních práv a svobod chráněných a zaručených lidských práv a svobod, konkrétně obsažených v čl. 7 a čl. 8. Avšak současně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

soud dodává, že ze znění uvedených článků jasně vyplývá eventualita zásahu do těchto zaručených práv a svobod, a to pouze na základě zákona. V daném případě je do těchto práv žalobce zasahováno na základě zákona o pobytu cizinců, tedy předpokládaným a v souladu se zákonem povoleným způsobem.

20. V závěru soud shrnuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí. Zejména považuje soud zjištěný stav věci v souladu s § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 17. února 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková, v.r.
samosoudkyně